

[Behnke]

1988, som forudsagde 2,5 mia. kr. i underskud, og med skønnet fra juli på 3,5 mia. kr. i underskud, så er det jo tydeligt, at der fortsat frådses med pengene i den offentlige sektor.

Det er altså ikke lykkedes i 1988 at rette op på landets statsfinanser; tværtimod, kan man vist roligt sige. Hvordan ser det så ud for 1989? Ja, i det finanslovsforslag, der blev fremsat i august måned, talte man om et underskud på 7,8 mia. kr. Nu har vi nået december måned, og når der er blevet stemt for og imod ændringsforslagene i dag, forventer finansministeren et minus på 1,2 mia. kr. næste år. Det er mildt sagt ikke noget at råbe hurra for.

En af årsagerne er, at man i 1988 har troet alt for meget på begrebet budgetreguleringer, vel at mærke negative budgetreguleringer. Sandheden er jo den, at i et ministerium eller et direktorat eller en styrelse har man simpelt hen ikke den fornødne respekt for et eller andet tilfældigt negativt tal, der står på en finanslovkonto.

Derfor må og skal det være læresætningen for 1989, at regeringen stopper de mange budgetreguleringskonti. Der skal fremover sættes navn på besparelser, ellers bliver de ikke til noget. I den forbindelse skal der ikke herske nogen som helst tvivl om, at Fremskridtspartiet meget gerne medvirker til at sætte navn på besparelser.

Folketinget bliver altså nødt til at tage skeen i den anden hånd. Det er efter vores mening flovt, at Industrirådet i dette efterår og i vinter har måttet anvende op imod 2½ mio. kr. på annoncer i dagbladene i forsøg på at råbe politikerne op. Industrirådet har jo ret, når de vil have Danmark tilbage til Anker, og hr. Engell har ret, når han flere gange sagligt har påpeget, at det jo ikke var stenalder i 1978.

Fælles i de to udtalelser er der en forundring over, at det offentlige er blevet 500.000 personer større i de sidste 10 år. Man kan med rette stille spørgsmålet: Hvad laver de 500.000 personer? Hvad er det, vi har fået i dag, som vi ikke havde og som vi ikke kunne leve uden i 1978? Vi kan ikke svare, Industrirådet kan ikke svare og hr. Engell kan ikke svare på det.

Derfor bør Folketinget tage sig sammen og vedtage en præcis nedtrapning af den offentlige sektor, en nedtrapning, så mindst ½ million af de folk, der er ansat for mange af i øjeblikket, kan komme ud i eksportgavnlig beskæftigelse.

Den slags ændringsforslag har vi ikke til behandling i dag, og dem savner vi.

Der er heller ikke nogen ændringsforslag om forhøjelse af den skattefri bundgrænse. Når jeg nævner den skattefri bundgrænse, er det ikke kun, fordi der skal holdes en traditionel fremskridtstale, men også for at gøre opmærksom på, at kravet om en nedsættelse af skattetrykket i almindelighed og forhøjelse af den skattefri bundgrænse i særdeleshed er et krav, som efterhånden stilles af flere og flere også uden for Fremskridtspartiets rækker.

Det interessante er jo, at specielt arbejdsmarkedets parter, ja selv hr. Georg Poulsen, taler om skattelettelser i stedet for bruttolønsforhøjelse. Derfor havde en skattefri bundgrænse været et passende emne for finanslovforhandlingerne.

Vi har også med interesse læst Finansredegørelsen fra december i år, og jeg tillader mig at citere:

»Spørgsmålet er derfor, om erhvervene bliver i stand til at udnytte de ventede gunstige udenlandske konjunkturer. Dette afhænger i høj grad af midtvejsforhandlingerne på arbejdsmarkedet i foråret 1989. Hvis forhandlingerne resulterer i en løn- og omkostningsudvikling, som er klart mindre end udlandets, er der realistiske muligheder for et konjunkturopsving.«

Men det er bare ikke nok, at regeringen håber og tror, at arbejdsmarkedets parter selv finder frem til en fornuftig løsning, en eksportgavnlig løsning, som landet mildt sagt har brug for. Vi så sidste gang, da arbejdsmarkedet frit forhandlede, at man bestemt ikke lavede nogen fornuftig løsning, og vi har desværre ikke grund til at tro, at arbejdsmarkedet vil opføre sig anderledes denne gang.

Derfor foreslog vi under forhandlingerne med finansministeren, at man lavede en såkaldt sømandsskatteløsning for hele arbejdsmarkedet, altså at vi i Folketinget vedtog en forhøjelse af den skattefri bundgrænse – og her var fremskridtsforslaget en bundgrænse på 48.000 kr. – og så i øvrigt meddelte arbejdsmarkedet, at den skattefri bundgrænse først vil komme til udmøntning, hvis der bliver indgået nye overenskomster med bruttolønsnedgang.

Alle er i dag enige om, at sømandsskatteafskaffelsen er blevet en succes, og derfor mener vi, at man med fordel kunne have lavet noget tilsvarende for hele arbejdsmarkedet.